DOĞAN KARDEŞ ■ SEÇME ŞİİRLER

Özdemir Asaf

Dokuza Kadar On

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

ÖZDEMİR ASAF

Dokuza Kadar On

Seçme Şiirler

Hazırlayan:
Doğan Hızlan

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları – 3096
Doğan Kardeş – 271
—ilkgençlik—

Dokuza Kadar On / Özdemir Asaf
Hazırlayan: Doğan Hızlan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

1. baskı: İstanbul, Mayıs 2010
18. baskı: İstanbul, Mart 2015
ISBN 978-975-08-3253-6

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

Bir Kelimeye Bin Anlam

Eğer şiir aza indirgeme sanatı ise, bunun en iyi örnekleri Özdemir Asaf'ın şiirleridir.

Onun şiirini etkileyen yabancı kaynaklar arama eğilimdeyseniz Uzakdoğu edebiyatına, şiirine göz atma gereksinimi duyar, belki Haiku'larda karar kılabilirsiniz. Şiirlerini, kendi şiir geleneğimizin doğrultusunda değerlendirdiğimizde, divan şiirinin yoğun işçiliğini görürsünüz. Onun şiirinin amacı, kelimelerin çağrışım zenginliğinde dünyayı kavramak ve algılamaktır. Katı, öğretisel bir dünya görüşünü onda bulamayız.

Şiirinin kaynaklarını arama, etki alanı taramasını uygulama işleminde pek de başarılı olunacağını sanmıyorum. Çünkü gerek dünya, gerek Türk şiiri ile ilişkilendirmek yapay bir çabadır.

Özdemir Asaf akımların, dönemlerin dışında kalmayı seçmiştir. Hiç kuşkusuz kuşağının şairlerini okumuştur, çok da yakından takip etmiştir. Ne var ki onlardan açık bir esinlenme saptaması yapmak mümkün değildir. Elbette genel bir havayı sezebilirsiniz.

Sanırım "kendine özgü" sözü, onda en derin anlamını, açıklamasını bulur.

İkili, dörtlü şiirleri, şiir okurunun belleğine yerleşmiştir. Çünkü onlarda şiir dışında, bir düşünce de gizlidir.

İkilikler, dörtlükler içinde bir uzun şiirden daha çoğunu vermenin yaratış gerilimini yaşadığı kanısındayım.

Servetifünun dergisinde yayımladığı, "Şiir Kitapları ve Şiir" başlıklı yazısındaki, şiire dair bir cümle, onun şiirdeki yoğunluk anlayışını özetler: "Şair o ikişer dörder satırlık anlarıyla bize bütün bir hayatı çizebilir."

Bu saptamasını daha geniş bir yorum platformuna uzatabiliriz.

Özdemir Asaf, Oscar Wilde'ın ünlü "Reading Zindanı Baladı"nı dilimize çevirmişti. Belki o da, dehasını yaşamına, sadece yeteneğini şiirine koydu. Şiir işçiliğini adeta sakladı, sıradan bir iş yaparmış gibi davrandı. Tekdüze mutlulukların, yapay tedirginliklerin şairi olmadı hiçbir zaman. Yaşamıyla ve şiiriyle her zaman hesaplaştı.

Bir cümleyle, düzyazıyla şiir arasındaki o ince, keskin sınırı çekti: "Her insanın bir öyküsü vardır ama her insanın şiiri yoktur."

Uzun şiirlerinde de asla fazlalık bulamazsınız.

Tasavvufun izdüşümünü de sezerim bazı dizelerinde, "Başdan başa sen," bir vücutta iki kişinin erimesinden başka nedir ki?

Aza indirgeme anlayışını, "bir kelimeye bin anlam yüklemek" sözü yeterince açıklıyor.

Şiiri zamandan/mekândan münezzehtir. Bin yıl sonra da bir şiir, okuru kendi zamanına çekebilir yazdıklarını.

Kendine özgü şiir mantığını kurarak yeni bir dil yaratmış bir şairdir Özdemir Asaf.

Şiirinin nerede başlayıp nerede bittiğini, okurla eşgüdüm bir poetika anlayışı içinde belirledi.

Şiirinde, Doğu edebiyatında olan hikmetle akrabalığının esintileri görünür.

Yazmanın, yazmaktan sonrasının ruh halini birçok edebiyatçı yaşamıştır.

Onun gibi:

Yazmasam değil,

Yazıp üstünü çizsem.

Çok sevdiği Behçet Neçatigil için söylediği kendi için de geçerliydi:

Aynı hamurdandık. Şiir duyuyor, şiir bakıyor, şiir arıyor, şiir görüyorduk.

İkilikler, bana divan şiirinin beyitlerini anımsatmıştır. Tek dizesi de aynı şiirin geleneksel yoğunlaştırma işlemini çağrıştırmıştır.

Aslında bütün bu yorum birikiminde, Batı şiirini de okuduğunu anlayabilirsiniz.

*Çiçek Senfonisi’*ni tararken, kendi içindeki şiir deneylerini de izledim. Kısa şiirlerden uzak şiirlere geçiş çalışmalarını burada gördüm. Kısa şiir yazanların, minimal bir anlayışı uygulayanların, büyük şiirde tökezlediği çok olmuştur. Kadraj büyütme en zor iştir bir şair için. Çünkü uzun şiir yazacak, kısa şiirin içine yedirdiği yoğun özü uzatarak, yayarak bu şiiri yazmayacak, o biçime göre içeriği yeniden düzenleyecektir.

İşte Özdemir Asaf bu yeniden düzenlemenin de üstesinden gelmiştir.

Bazen iki dizesi, bir durumu, bir ânı özetler. Dolayısıyla yaşamımızın günübirlik kesitleri de onun şiirine yansır.

Ancak bu, yalınlığın ötesine geçer.

Aşka ve aşk ilişkilerine dair dizeleri, herkesin kavrayabileceği özellikler taşır. Ancak bir okuyuştan sonra düşündürür. Kimi yazdıkları slogan gibi dillere pelesenk olurken, aslında içinde derin ifadeleri de barındırmıştır.

Şairlerin düzyazıları beni hep kendi şiirlerine doğru çekmiştir. Çünkü şiir algılamaksa, sezmekse, düzyazı da bir o kadar anlamaktır. İşte, şairlerin düzyazılarını okurken, o şairin şiirine göndermeler yaparım. Daha doğrusu şiirine yeni yaklaşımlarda bulunabileceğim ipuçlarını ararım, bulurum da.

Düzyazısındaki bazı cümleler de bir özdeyiş biçimini andırır. Aşk için söylediklerini bu başlık altına koyabilirim:

Ben aşkı hiç ölçemedim. Ama aşk beni ölçtü.

Aşka gönül ile düşersen yanarsın. Zekâ ile düşersen kavrulursun. Akıl ile düşersen çıldırırsın. Duygu ile düşersen gülünç olursun.

Aşka düşmezsen kalabalığa karışırsın, ezilirsin.

Sersem sersem bakınıp durma, bir yol seç.

Kırılmadık Bir Şey Kalmadı, onun düzyazılarının yer aldığı kitap mutlaka okunmalı. Çünkü şiiri üzerine söyledikleri, yalnız onun şiiri için değil, şiir ve şair üzerine de çok önemli saptamalar barındırıyor.

Şair kimliği üzerine sözler, elbet onun şiiri algılama yöntemini de ortaya koyuyor. Düzyazıların, şair okumalarına katkısını elbette herkes bilir. Ancak okura bir başka araştırma alanı da açar.

Şairin düzyazıda ileri sürdüğü düşüncelerle şiirleri arasındaki bağlantı nedir? Bir sınama okuması yapabilirsiniz.

Ne yapmak istedi Özdemir Asaf?

Bütün dünyayı
Kucaklamak istedim;
Kollarım yetişmedi.

Edebiyat üzerine düşünürken, o, kuşaklar arası farkı, bütün değişim içinde değişmeyeni de yazar.

Şairlerin kimisi döneminde doruğa çıkarlar, sonra da yavaş yavaş unutulma sürecine girerler. Uzun süreli okur kitlesi bulanlar bu tehlikeyi aşarlar. Tıpkı Özdemir Asaf gibi. Çünkü, bazı şiirlerinde; yaşadıklarımız üzerine, güncelin esintisinde şiirler yazmış ama onlar bile zamanın geçiciliği sınavını aşmışlardır.

İyi bir şair, size hem şiir zevki verecek hem de sizi düşündürecek. O, doğuştan şair sınıfının öğrencisiydi.

Açıkçası, seçmeleri yaparken zorlandığımı söylemeliyim. Çünkü her şiiri okurlara iletmek istedim, her şiirin onlara Özdemir Asaf'ın şiir serüveninde bir başka durağı tanıtacağı inancına kapıldım.

Gene de iyi bir şairi sunmaktan ayrı bir tat aldım. Olası bir şiir eleme zorunluluğu yaşamamak için çok çabaladım. Zira bir kelimede bin anlamı bir araya getirmiş bir ismin şiirlerinden seçki yapmak, bin anlamdan birinin bile kaybolma riskini taşımak demekti. Umarım onun şiirlerini tekrar tekrar okuduğumda benim aldığım tadı sizler de alırsınız.

Doğan Hızlan

YAKIN

Bir ışık düşerse üstüne basma.
Daha yakınlaşır, korkarsın.
Bir leke, silmeye - gör,
Leke kalır, sen çıkarsın.

Bir gölge, nereye gider.
Gözlerince gider, bakarsın.
Bakarsın girer gözlerinden.
Leke onun peşinden, bakarsın.

Bir ışık düşerse üstüne basma,
Gözlerine basarsın.

TELÂŞ

Yaşamak değil,
Beni bu telâş öldürecek.

ADIM

Ben üç şey biliyorum;
Dinlemekle dört kılana anlatacağım.

ALTINCI GÜN

Benim söylemek için çırpındığım gecelerde,
Siz yoktunuz.

ALTRO

Şarkı söyleyormuşum
Sokaklarda,
Görmüşler.

Yere yere bakıyormuşum
Yürürken,
Duymuşlar.

Sonrasını kendileri uydurmuşlar.

EGO

Son kadeh içilmiş,
Son söz edilmişti.
Bir düşünce sardı hepsini..

Bir hatıra,
Bir hırs,
Bir kıskançlık,
Bir yanıltı,
Bir kardeşlik,
Bir yanlışlık,
Bir kin,
Bir ümid,

Bir şey..
İnsana ait.

CANBAZ

Bırakıverdi kendini telden
Gözleriyle oynamak için seyircilerin.
Bakışları delen bir düşüşle, birden
Can verdi canbaz.

PAY

Ben pırıl pırıl bir gemiydim eskiden.
İnanırdım saadetli yolculuklara.
Adalar var zannederdim güneşli, maavi, dertsiz.
Bütün hızımla koşardım dalgalara.
O zaman beni görseydiniz.

Ben pırıl pırıl bir gemiydim eskiden.
Beni o zaman görseydiniz
Siz de gelirdiniz peşimden.

Ama şimdi şu akşam saatinde
Son liman kendim, bu döndüğüm,
Bilmiş, bulmuş, anlamış.
Hatırımda, bir vakitler güldüğüm.
Yoluna can serdiğim o kaçış.

Şimdi, şu akşam saatinde
Dönüyorum görmüş, geçirmiş, atlatmış,
Gözlerin doymayan sahilinde.

JÜRİ

Bütün renkler aynı hızla kirleniyordu,
Birinciliği beyaza verdiler.

MACERA

Ben yürümeye başlayınca denizlerin üstünde
Karalarda koşanlar durup bana baktılar.
Ben de gittim
Sığınacağım adaları birer birer batırdım.

BEN DE Mİ SEZAR

O merdivenleri bir çıkışım vardı,
Sanki aranızdan kaçıyordum.

MYTHE

Her gün bir gün geçmeyor.

PEK İYİ

Ne sordularsa söyledim.
Ellerim değdi dedim,
Gözlerim değdi dedim.
Ne sordularsa söyledim.

KALIN İSTASYONU

Kalın istasyonu müdürü
Hasan Kalabalık..
Kalın istasyonu hareket memuru
Hasan Kalabalık..
Kalın istasyonu gişe memuru
Hasan Kalabalık...

Bir akşam, memurlarını
Akşam yemeğine çağırdı.
Yenildi, içildi geç vakitlere kadar,
Hikâyeler anlatıldı.
Kalın istasyonu müdürünün evinde
O gece yatıya kalındı.

ŞARKIM

Hey benim koca kafam.
Tadlar ağzımın içindedir,
Duramaz.
Sesler kulaklarımın derinliğindedir,
Uçamaz.
Kelimeler dilimin ucundadır,
Kalamaz.

Hey benim koca kafam.
Altmış iki santimlik başım..
Saçlar sakallar içinde,
Erkek omuzlar üstündedir.
Bir bedenim var ki,
Merd sevgiler peşindedir.
Aşklar içimde,
İnsanlar yanımdadır.
Hiç biri uzaklaşamaz.
Demir gibiyim onlarla.
Yok etmek isteyen yıkamaz.

Bak yüzüme, bak sözüme,
Dünya kaçtı gözüme;
Çıkamaz.

DEVLET VE BEN

Bir devlete benzetiyorum kendimi.
İşim gücüm bitmeyor.
Bir türlü yerleşemeyorum odamda.
Her istediğim kitabı alamayorum.
Plânlar içinde geçiyor ömrüm,
Başlayıp tamamlayamayorum.

Bir devlete benzetiyorum kendimi.
İçimdeki hükûmetin gidişini anlamayorum.
Yıllar ötesini düşünür düşünmez
Hemen mesud ve zengin oluyorum.
Nedense geçmiş günler unutuluyor.
Tarih kitabı gibi hatıra defterlerimi okuyorum.

PORTRE

(Cemal Nadir)

Bir adam geçti kendi çizgilerinden
Katmalı katmalı günlere dolan.
Gitmenin kalmaya açılan kapısından
Bir adam geçti, kırk beş yılı da adam.

PORTRE

(Neyzen Tevfik)

Bütün metroların ve santimlerin,
Bütün kiloların ve gramların,
Bütün rakıların
Ürktüğü adam.

MESAJ

Ölebilirim genç yaşımda,
En güzel şiirlerimi söylemeden götürebilirim.
Şimdi kavakyelleri esiyorken başımda,
Sevgilim,
Seni bir akşam - üstü düşündürebilirim.

SAÇLARI

Bilmeyorum ne vardı saçlarında..
Rüzgâr mı delice eserdi,
Gözlerim mi öyle görürdü yoksa..
Saçlarının her haali hoşuma giderdi.

2 = 1

Kim o, deme boşuna..
Benim, ben.
Öyle bir ben ki gelen kapına;
Başdan - başa sen.

ALFA

Senin saçların niçin kumral,
Niçin siyah, niçin beyaz..
Ellerin niçin konuşur,
Niçin konuşmaz..

Niçin güler gözlerin,
Baktıkça..
Niçin gülmez,
Yakınlaştıkça, uzaklaştıkça.

Niçin bir şey beklemeyorsun,
Yarınlardan..
Niçin ağlayorsun, neden ağlamayorsun,
Yaşanmışlardan.

Bilme, niçin biliyorsun..
Seni saran aşkların farkındasın, şiirlerle.
Unutmak isteyorsun, unutamayorsun,
Aynı kelimelerle.

Senin saçların niçin öyle..
Siyah, beyaz, kısa, uzun..
Öldürmekten daha ağır bir - şey..
Niçin anlayorsun.

ULTRA

Bir kelimeye
Bin anlam yüklediğim zaman
Sana sesleneceğim.

INCOGNITO

Seni görünce
Aynı anda geçer aklımızdan
Aynı düşünce..
Bir duvar gibi aramızdan.

DUVARA ASTIĞIM

Ölünceye kadar seni bekleyecekmiş,
Sersem.
Ben seni beklerken ölmem ki..
Beklersem.

SENSİZ

Sensiz de denizi seyredebiliyorum.
Hem dalgaların dili seninkinden açık.
Ne kadar hatırlatsan kendini boş.
Sensiz de seni sevebiliyorum.

Hep boş konuşurduk hatırlar mısın, bula bula,
Karşılaştığımız zamanlarda.
Sen, sevgiden şımaran çocuk,
Ben şaşıran budala.

SAYGI

Sana güzel deyorlar;
Sakın olma.

SENİ SEYREDERDİM

Saçların uçuşurdu rüzgârdan.
Yanından seni seyrederdim.
Güneş yakardı, deniz yanardı..
Sen konuşurdun, dinlerdim.

Gülerdin..
Susardın, düşünürdün.
Benimle el - ele yürürdün..
Yol biterdi.

Görmezdim seni..
Zaman yıl yıl geçerdi.
Uzaktan, çok uzaklardan
Seni seyrederdim.

KONAK

Sen gelirken ağlamıştın,
Orası için.
Bil, gidersen de ağlayacaksın,
Burası için..

BEN DEĞİLDİM

Bir akşam - üstü pencerenden bakıyordun
Ağır ağır, yollara inen karanlığa.
Bana benzeyen biri geçti evinin önünden.
Kalbin başladı hızlı hızlı çarpmaya..
O geçen ben değildim.

Bir gece, yatağında uyuyordun..
Uyanıverdin birden, sessiz dünyaya.
Bir rüyanın parçasıydı gözlerini açan,
Ve karanlıklar içindeydi odan..
Seni gören ben değildim.

Ben çok uzaktaydım o zaman,
Gözlerin kavuştu ağlamaya, sebebsiz ağlamaya.
Artık beni düşünmeye başladığından
Bıraktın kendini aşk içinde yaşamaya..
Bunu bilen ben değildim.

Bir kitap okuyordun, dalgın..
İçinde insanlar seviyor, ya da ölüyorlardı.
Genç bir adamı öldürdüler romanda.
Korktun, bütün yininle ağlamaya başladın..
O ölen ben değildim.

360 DERECE

Dünyanın nüfusu ikiye bölünüyor,
Yarısı sen oluyorsun, yarısı ben..
Sonra ikimiz bir bütün oluyoruz,
Kimseye sezdirmeden.

YÖN

Sen bana bakma,
Ben senin baktığın yönde olurum.

ANLAM

Sen bana
Sen desen de, demesen de olur.
Ama ben sana sen deyeceğim.
Düşün dur.

PERSPECTIF

Senin içine girdiğim zaman
Dışımda kalıyorsun.
Senin dışından sana bakınca
İçime sığmayorsun.

IXION

Gelmem dediğime bakma.
Eğer geliyorsam,
Eğer gideceksem..
Bırakma.

İKEN

Gelmen bir iyiliktir deyecektim..
Kapıyı hep başkaları açtı.

VIXIT

Gittim, vardı.
Geldim, yok.
Yıllar geçiyor
Bir türlü soramayorum.

MYTHE

Artık beni kimse yalnız bırakamaz.

BAKI

Kendi bahçesinde dal olamayanın biri
Girmiş bahçeme ağaçlık taslayor.

KOLAY

Farkında mısın,
Değilsin kendi bahçende.
Kendinden değil,
Kendini bu kendin sanışın.

Mİ

Beni isteyorsun,
Bahçeni sulayayım diye.

Sonra o tomurcuklar biraz ben..
Sonra o çiçekler biraz ben..
Sonra o yemişler biraz ben..

Ve bir öğle sıcağında
Yapraklarımın gölgesinde
Avaz - avaz sen.

BENMİŞİM

Bana yakın geldin dedi,
Sevdi.

Bana yakın geldin dedi,
Vurdu.

Adlarını sordum
İnsan dediler.

YALAN

İlkin yalan söylemesini öğrendim.
Sonra yalan söylemesini öğrendim.
Dışımda ne oluyorsa, içimde ne varsa
Söylemesini öğrendim.

KOLSUZUN

Düşlerimde ne bıçaklar fırlattım..
Hepsi saplandı.

BAŞKA FREKANS

Vurdun, acısı daha geçmedi,
Biliyorum, geçecek.
Ama öyle ağır konuştun ki ardından.
O, gittikçe gerçek.

SEVİNÇ

Bana bir mektup geldi,
İçinden ben çıktım.

SANI

Yüz - binler içinde ikimiz ağlayoruz.
Doğrularımız bir, yalanlarımız ayrı.
Korkarım ki ikimiz de anlayoruz,
Başka başka şeyleri aynı.

NOKTA

Bana yalanlar söylese yetinecektim.
Ama yalan söyledi.

UZUNCUK

Gitme, dur, konuşalım.
Yataklara tek kelime kalmasın.

LAVİNİA

Sana gitme demeyeceğim.
Üşüyorsun ceketimi al.
Günün en güzel saatleri bunlar.
Yanımda kal.

Sana gitme demeyeceğim.
Gene de sen bilirsin.
Yalanlar isteyorsan yalanlar söyleyeyim,
İncinirsin.

Sana gitme demeyeceğim,
Ama gitme, Lavinia.
Adını gizleyeceğim
Sen de bilme, Lavinia.

MYTHE

Gördüğümü görecekler diye ödüm geriliyor.

ÜÇÜN

Bir kelimenin yanına bir kelime gelince,
Bir sesin yanına bir ses gelince,
Bir insanın yanına bir insan gelince..
Büyürler, büyürler, büyürler ölümden önce.

ENİ

Çürük deyorum, çürük değil deyorlar.
Uzak deyorum, uzak değil deyorlar.
Elimle bir-bir gösteriyorum..
Evet bakıyorlar, hayır deyorlar.

SÖYLE

Köpek gibi, kanlar içinde
Dönüp susabilir misin,
Kavgadan, aşkdan, umuddan.

Hayvanların en güc’lüsü insan.
Çünkü korkmasını da bilir,
Kavgadan, aşkdan, umuddan.

Sen bilir misin, bilir misin sen
Korkmasını, korkuyu, korktuğunu,
Söyleyebilir misin korkmadan.

Kavgadan, aşkdan, umuddan
Dönüp susabilir misin sen..
Sen, hayvanların en güc’lüsü insan!

SADAA

Bugüne en uzak gün, dün.

BİR TÜY

Ölsen, ilkin, yazık-oldu deyecekler.
Sonra durup, neden öldü deyecekler.
Dostlar ergeç unutacak bir gün ama..
Uzun zaman seni anar sevmeyenler.

ANAHTAR

Konuşmak susmanın kokusudur.
Ya sus-git, ya konuş-gel, ortalarda kalma.
Yalan korkaklığın tortusudur.
Dürüst kaba ol, eğreti saygılı olma.

20

Sevgiler sürdürmeye gelmişim sandım.
İlgiler sürdürmeye gelmişim sandım.
Yalanlı, alçak, kara bir çağ geldi üstüme.
Ezildim, itildim, gelmişim sandım.

KALA

Savaş onu okulun kapısında yakaladı,
Bir adım kala insanları görmeye.
Elinden kalemini aldılar,
İttiler ölmeye, öldürmeye.

Tam düşünürken vurdular.

MYTHE

Geçtiğim karşılarda, bakıyorum karşısındayım.

OLUŞ

Bir anlam gelse,
Ne varsa alsa,
Gitse.

Bir anlam gelse,
Ne varsa verse,
Kalsa.

ATOM

Ne kadar anlatsa, o kadar yarım.
Kırda bir gelincik, çarşıda bir kayısı.
Kimi orospu deyor, kimisi karım.
Yarısını amcası anlayor, yarısını dayısı.

DENGE

Birbirine vuruyor, güzel oluyor biri.
Kayanın suyu, bulutun taşı duruyor.

Uçmak rengi, özlem rengi, kan rengi
Bir kanad, bir gagaya vuruyor.

Işık görmemiş bir elde, ıssız bir belde..
Buğ’lu, pus’lu, sis’li, bir güneş soluyor.

Boyuna hazırlanan, en-güzel’de
Beklenmedik bir yalan oluyor.

BOŞ

Ben kendimi
Sensizliğe alıştırıyorum.
Sen de kendini
Bensizliğe alıştır deye.

SÜREK

I
« Ölüm allahın emri »,
Trafik olmasaydı.

II
Dün gece yokdu,
Bu gece o olacaktır.

III
Siz kaptanı bilmezsiniz...
Dün gitti.

IV
Ne adlar vardır,
Adamlar, dışında kalır.
Ne adamlar vardır,
Adını tam taşır.

V
Başı çeken saparsa yolundan..
Onu izleyenler daha geri düşer,
Olduklarından.

SAATİNİZ

Bir bakıyorsunuz üç.
Bir bakacaksınız hiç.

BIÇAK

Ben bir bıçakdım,
Hep kestim.
Ama başkalarına,
Hep başkalarına.

ÖFKE

Ben seni var kıldım,
Senin yüzünden.
Seni, ben yok ettim,
Senin yüzünden.

ANDANTE

«Başkalarının ekmeği acı,
başkalarının merdivenlerinden
çıkmak eziyetlidir.»
DANTE

Ben hayvandım, deyelim/
Vurdunuz.
Önce siz yaralandınız, sonra ben yaralandım.
Ben durunca, durdunuz.

Soğukdu, donuyordum.
Yaralarım vardı, sardınız.
Bir denizde boğuluyordum,
Kurtardınız.

Açdım, deyelim/
Bir simid istedim sizden.
Ya ben söylemesini bilmedim,
Ya da siz simidden korktunuz.

SON SAYI

Soruyorum,
Kim başardı.
Biri başarsaydı,
Herkes şaşardı.

BİL

Adının üstüne
Anılar koyma.
Sen mezar değilsin.

Anılar
Adının ardından gelsin.
Sen duvar değilsin.

YARIŞ

Herkes herkesi seviyor.
Hepsi de başka türlü seviyor.
Herkes herkesi sevmesin, gerek yok.
Adam azaldı, sevgi de elden gidiyor.

«Bana, sen haklısın deyorlar,
Hayır hayır, ben çok haklıyım.[1]» bilen biliyor.
Bu yarışın dışında kalanlar,
Adamı sevgi, sevgiyi de adam ediyor.

AŞI

Kocaman bir ağaç,
- Bugüne kadar -
Ne bir yemiş, ne bir çiçek.

Ama, yakında, az var,
Bu ağaç yeşerecek.
- Benden sonra, bana kadar. -

1 Friedrich Nietzsche

ARDAKALAN

Bana bir dinletim verin,
Biraz da zaman.

Ben bir deyim çıkarayım,
Bir duyuru sesi ondan.

Siz bir solukta onu dinleyin.
Sizin olsun ardakalan zaman.

FIRTINA

Ne derseniz deyin,
Heykellerin saçı yoktur.

ŞİİR

Sana bu güzelikler bizden kalsın,
Bugünlerden bir şeyler bizden kalsın..
Senden almak isterler, bizi söyle;
Geleni bize gönder, bizden alsın.

POETİKA

Yaşadım da yoruldum, bir ağır-işçi gibi,
Uyudum da uyandım, binlerce kişi gibi.

Bana düşünmek vardı, payıma onu aldım,
İşledim de işledim bir hüner-işi gibi.

Horlandı, beğenildi; inandım, alınmadım,
Yolun geleceğini çizdim, geçmişi gibi.

Zor dönemler olmadı-değil, olsundu, oldu,
Ne koştum ne de durdum kaçak gidişi gibi.

Bu konuyu burada bırakıyorsam birden,
Olmasın diyedir bir şeyin bitişi gibi.

DÜELLO

Her tomurcuk bir çiçeğin uykusuna,
her çiçek bir yemişin kuşkusuna,
her yemiş bir böceğin korkusuna,
uykusuzca, kuşkusuzca, korkusuzca yürür.

GELDİM

Beni çağırmadınız, kalkıp ben kendim geldim.
Uzaklardan size bir haber getirdim geldim.

Bıraktıklarınızdan, unuttuklarınızdan,
Sımsıcak-anılası günler getirdim geldim.

Gömütleri andıran yapılarınızdaki
Yaşantılarınıza evler getirdim geldim.

Tek-tek, ayrık-soluyan bitkiseller yerine
Yüzyüze-dönük-gülen sizler getirdim geldim.

Solarken suladığım, koparken bağladığım,
Ölürken canladığım sözler getirdim geldim.

AŞKIN BALLADI

Andırırsın beni bana, bana beni,
Dediklerinde, duyduklarında,
Yazdıklarımda seni bana, bana seni,
Söylemesem bile, saklamadıklarımda.
Ah hep aklımda, hep aklımda;
Andırırsın seni sana, sana seni,
Gözlerinde, kulaklarında, dudaklarında.

NOKTASIZ

Biri gelir sorarsa
Sana beni sorarsa
Gitti der misin
Gittiğimi söyler misin
Gidiyorum ben sana
Benimle gider misin.

SORULAR

Bir susmayı bakışlarda seslendiren,
Hüzünlü yangınsal aşka döndüren nedir.

Beklemeyi özlemlerle süsleyen,
Yalnızlığın kara-ışığını söndüren nedir.

Duyanı ısıtan, kulağını kestiren, güneşe baktıran,
Korkusuzluk denizlerinde yüzdüren nedir.

Saraylarda çılgın eden, kentlerde tek bırakan,
Direklere astırıp üzdüren nedir.

Ne varsa yeryüzünde, ne yoksa
Onunla paylaştıran, böldüren nedir.

Her şeyi, ama her şeyi olağan dışında,
Örneğin bir gülü yeşil gördüren nedir.

Gözlere ışıltılı anlamlar bağlayan,
Yaşamı ölüme güldüren nedir.

Kalabalıklar, kalabalıklar içinden
Kişiyi yüceye sürdüren nedir.

Parça-parça büyümüş bir çocukluğu
Olgunluk aşamalarında yaşatırca öldüren nedir.

ŞARKI

Sana ben anlatırdım
Şarkıların dilini,
Sen burada, sen burada olsaydın,
Gelirdi kulağına,
Unuttukça mutluyum,
Mutluyum unuttukça
Derdi bir ses, sıcacık..
Ama ben mutluluğa
İçimden inansaydım.

YER

Bir yerde o varsa,
Onda da bir yer vardır.
Yer nerede ya da ne kadarsa;
O yoksa, yok kadardır.
Ama bir de o varsa,
Yer hem hep kadar, hem her kadardır.

CONTREPOINT

O kadar bir başka çok şeysin sen..
Bir ölüm var ama, gece-kan'da..
Rengini düşünür-durursun sen,
Okunmaz yazınla, ha vuranda,
Bir anda okunur olursun sen.

MÜZİK

Müzik geceyi geceyi
Geliyor, aç pencereyi,
Sersin odana duyu,
Uğultulu halıyı,
O doğup büyüdüğü
İnansal doğayı.

Yürüsün eleyi eleyi
Seviler, buğu-buğu,
Gönlü, anıyı, belleği,
Oğsun duyguyu.
Ne sıcak anlatır seslenmeyi;
Yumuşacık sen demeyi.

Isıtır yorganı, sözü, perdeyi.
Işıtır en karanlık odayı,
Açar kilidi, açıyı, kapıyı,
Kaynatır donmuş suyu,
Doldurur boş tencereyi,
Çeker sürgüyü,
Çözer bir-bir her düğmeyi.

Ballandırır peyniri, ekmeği,
Unutturur tabancayı, bıçağı,
Süsler masayı,
Ölümsüz kılar çerçeveyi,
Açar sevilere yatağı
Yeğ kılar saklamaya söylemeyi
Fısıldar sevmeyi, sevilmeyi,

Müzik donatır yeri göğü.

YAZARLAR

Benim öykümü uyanınca yazarlar,
Nerede kalmıştım, or'dan yazarlar.

BİRİNCİ ŞİMDİ

Çocuklukta büyüktüm, oyunlara girmedim..
O bahçelerde kaldı oynanmamış oyunlar.
Ben şimdi anlayorum oyunda çocukları;
Ne zaman, nerde, baksam, beni de oynayorlar.

ÖNCE

Ağaçlar çizerdim, yeşillenirdi;
Çizdiğim ağaçlara çizdiğim kuşlar gelirdi.

Ormanlar düşünürdüm, uyurdum,
Düşündüğüm ormanlarda kaybolurdum.

Anı kuyularından çekmek bir yudum acı su,
Bir yudum acı su, çekmek anı kuyularından, soğuksu.

Bilmedim bu, ya bir korkunun duygusu,
Bilmedim bu, ya da bir duygunun korkusu.

Kent dayanıyor bahçenin duvarlarına,
Yeni bahçeler çiz, gözlerinin kuşlarına.

Hazır kent dayanmışken bahçene
Kuşlarını gözüne sal, götür ağaçlarına.

ORANDA

Yüzümde hüzünden gölgeler varsa,
O hüzün yüzündendir olsa olsa.

Bilmiyorum, bu yaşamın çoğu yaşanmamışsa,
Yaşanmadığı okunur, şimdi, daldımsa.

Özledikçe yalnız durup-susup baktımsa,
Sorulacakken nedeni nasıl sormadımsa.

Geldiğini umudumda umudla umdumsa,
Geleceğini görüyor-biliyordum, anlattımsa.

O geçip-gitti ora’sına, ben görmedim, baktıysa.
Derim ki şimdi, bir daha gelse de, sorsa.

Sözümle, yüzümle, gözümle dedim, duysa.
Bense buramda onu bekledim oysa.

Yüzümde hüzünden gölgeler kaldıysa,
İçimde örülen duvardan düşmüştür, çatladıysa.

O AKŞAM

Ceviz kırıyorlar, bakıyorum;
Kabuğunu kırıyorlar cevizin.
Ceviz çıkıyor..
Sonra oyunlarına dalıyor çocuklar.

Ben de bir ceviz alıyorum
Cevizlerin içinden.
Deniz çıkıyor benim cevizimden,
Açılıyorum.

Gidiyorum o ceviz kabuğunda,
Çocukluğumun oyunsuz bahçelerinden.
Bir akşam o çocuk oyununda
Alnıma yazılan o hüzün denizinden.

AN

Gülüş bir yanaşımdır bir öbür bir kişiye;
Birden iki kişiyi döndürür bir kişiye..
Anılarından kale yapıp sığınsa bile,
Yetmez yalnız başına bir ömür bir kişiye.

MÜZİK İÇİN ÖVGÜ

“Bir insan topluluğunun nasıl yönetildiğini
anlamak isterseniz onun müziğine bakın.”
KONFÜÇYUS

Yeni sözler demeye geldim yeni seslerle,
Bağırmalarla değil, canımdan nefeslerle..
Sana kalacak ne var dersen, anlamı derim;
Susmalarında bile bulur seni seslerle.

ŞİMDİNİN

Şimdi ben neden mi güler?
Şimdi ben bir başka bana,
Bir başka şimdi'den baktığımdandır.
Şimdi bu müzik neye çalmakta,
Ne var ona böylesine dalmakta?
Uçurumlarla dağlar birbirinden çıkmadır.

Selam verdim, görmedin, ne zaman, şimdi.
O şimdi benimdi, bu senin şimdi.
Şimdilerin kimi güldürür, kimi ağlatır.

Renklerin, seslerin, sözlerin anlamı, ağırlığı,
Kendileriyle ve öbürleriyle duyarlığı, uyarlığı
Bir de uymazlığı, duymazlığı, sağırlığı vardır.
"Bir şûlesi var ki şem-i cân'ın
Fânûsuna sığmaz âsumânın."
Çok şimdiler Şeyh Galib'in malıdır.

Şimdi buradaydı, nerede, oradaydı, görmedin mi?
Ben ora, sen bura, sen ora, ben bura dendikçe,
Şimdi bir şey olsadır, hem bir şey olmasadır.

“Ne meyle ne nây-ü neyle şimdi,
Gönül eğlenmeyor bir şeyle şimdi.”
Şimdisinden Fuzuli uzanmış olmalıdır.

Bir şimdiden bir şimdiye köprü kurarlar
Da balıklar üstünden Yunus deyu geçerler.
Benim çocukluğumdaki yunuslar yuvarlaktır.
“Deryada deryalıklar, suda oynar balıklar,
Ne bu sevdâ olaydı, ne de bu ayrılıklar.”
Çocukluklar çocuklardan azdır.

Ne olacak şimdi, ne olmuşdu, komşuda yangın çıkmışdı,
Sönmüştü, külleri uçuşmuşdu, başıma yağmışdı.
Bu çizgiler, bu aklar, o anı yangınından kalmadır,
Ne olduysa için-için ve neler de olmadıysa,
Hiç bir zaman demedimdi bir hiç için.
O konak asıl şimdi yanmaktadır.

KURAMSAL ORTAM

Ne zaman, ora’sı dense,
Aklıma bura’sı gelir.
O bunu benimce bilse;
Yer nasıl oraya gider,
Orası kiminle gelir.

Boşalır bir zaman yer’den,
Bir yaşam iki yön verir.
İkiye boşalan yerden
Burası oraya gider,
Orası buraya gelir.

BİR-BİR

Seni bende, beni sende arayorlar,
Beni senden, seni benden tanıyorlar,
Bir birim gibiyiz tümünün gözünde,
Yarım’larımızı bütün sanıyorlar.

İLGİ

Ben korkmayorum sana yönelmekten,
Seni yinelemekten, seni yenilemekten,
Bir bağlayan, bir ayıran duyuda,
Senden gelmekten, sana gelmekten.

GELMEK

Duydukların hep dağların ardından bitti;
Daha çok bağırsam, yakından duyulur mu?
Uzaklara, daha uzaklara gitsem, de ki gitti,
Bir arayan-soran, bir anlayan olur mu?

VARI

Kazandıklarım bitti, yitirdiklerim kaldı.
Söylediklerim yitti, dinlediklerim kaldı.
Bir bilmek ülkesinin düşün-ili’ne vardım;
Öğrettiklerim gitti, öğrendiklerim kaldı.

YAKINIŞ

Bir şiir derledim de bir yaşamın ardından,
Ne yazdıranını ne yazanını sordular.
Kalanın gidenine, gidenin kalanından
Ödeyenini değil, kazananı sordular.

DOKUZA KADAR ON

Önce hepsini yazdım, sonra hepsini çizdim.
Yazıp çizdiklerimden çıktı kara bir resim.
Baktım, orada, bir-bir duruyor sevdiklerim.

Bakıyorlar ardından, yazıp çizdiklerimin,
O, yazarken ya da çizerken bilmediğim..
Bilmeden yazdıklarım, bilmeden çizdiklerim.

Beni çizdi sonunda, yazıp da çizdiklerim.
Bana gülüyor şimdi, yitip-yitirdiklerim..
Çizilmemiş olanlar, yazmayıp bildiklerim.

Ah “bilip ettiklerim, bilmeyip ettiklerim.”

BEKLEYEN ŞARKI

Sizin için yola çıkmış bir şarkı,
Düşünülmüş gözleriniz üstüne.
İçin-için yaratılmış bir şarkı,
Bırakılmış yollarınız üstüne.
Sizsiz sizi yaşanılmış bir şarkı.

Seslerini uzağınız derledi,
Sözlerini kulağınız derledi,
Anlamını dudağınız derledi,
Sizsiz size uzanılmış bir şarkı;
Özlemini kucağınız derledi.

ÇİZGİ

Kendimi sileceksem, bilirim sende varım.
Senin ben yarısıyla seni ben tamamlarım.
Seni sende bütünler, sana sende inanır,
Seni sende silerim, seni bende yazarım.

BİR KADIN GÖRDÜM

Bir kadın gördüm,
Onun doğurduğunu gördüm,
Uyuttuğunu gördüm,
Büyüttüğünü gördüm,
Yorulduğunu gördüm,
Üzüldüğünü gördüm..
Bir kadın gördüm.

ÇEKHOV İÇİN

Hasta mı, doktor mu, adı Çekhov.
Usta mı, yazar mı, adı Çekhov.
Verdi mi, aldı mı, adı Çekhov.
Gitti mi, kaldı mı, adı Çekhov.

YALAN YOLLAR

Yollar kıvrıla kıvrıla gitmemeye başladı artık,
Bırakmak daha kolay bir yeri, daha kolay varmalar.

Ama daha çabuk-çabuk kesişmeye başladı artık,
Karşılaştırmadan kestirme gidiyor-dönüyor yollar.

Bir su başındaki, bir dağ yolundaki ışık,
Artık kedilerin yansıtan gözleriyle bakıyorlar.

Kazalar da olmasa kaçamaklı, hızlı ve âşık,
Belki de insanlar yollarda hiç karşılaşmayacaklar.

Gittikçe çoğalıyor, artıyor bu doğasal ayrılık.
Uygarlık yolunda bundan böyle insanlar,
Yollarına döşendikçe bu düzlük ve kısalık,
Sanırım ölümde bile birbirleriyle buluşamayacaklar.

ÖLÜMÜN YÜKSELİŞİ VE ÇÖKÜŞÜ

Ne zaman bir yakını ölse birinin,
Onu ilk-ölüm sanır kalır o.

Ne zaman bir sevdiği ölse birinin,
Onu en-ölüm alır kalır o.

Ne zaman bir saydığı ölse birinin,
Onu hep-ölüm bulur kalır o.

Ne zaman bir-bildiği ölse birinin,
Onu son ölüm sayar kalır o.

Ne zaman bir umduğu ölse birinin,
Onu yok-ölüm duyar kalır o.

Ne zaman bir her şeyi ölse birinin,
Kendini ölümlerde yaşar kalır o.

Ne zaman bir kendisi ölse birinin
Ölümlerde kendini yaşar kalır o.

PAGLİACCİ

Unutmayı öğrendim, unutmayı unuttum,
Unutmaya giden unutmayı öğrendim.
Bir yalan hazırladım, ilk başkasından duydum,
Yüzüme susanlardan konuşmayı öğrendim.

İZM ÜSTÜNE

Bir düşün izm’e varmaz, bir sözcüğü dönükse,
Bir anlamı eğikse, bir kavramı soluksa.

İnsan zor bir ulusdur, kendi evinde yaşar,
Isınmaz neler yaksa, bir odası soğuksa.

Aydınlanmaz tepeden, kuş-bakışı gözlere,
Bir ülke karanlıktır, bir sokağı sönükse.

Bir adım aksadı mı, bin adam yuvarlanır;
Bir müzik özgünleşmez bir notası bozuksa.

Bir ordu darmadağın olur bilisizlikten;
Delice ya da uslu düşlerle beslenikse.

Bir zincir zincir gibi, bir çizgi çizgi gibi
Olmaz, tek bir halkası, bir noktası çürükse.

Akıl bir düş değildir, masalı uykuların,
Sisde yolunu bulur, istenen seçiklikse.

Toplumsal amaçların somut uydusudur izm;
Kişilere tanınmak istenen kişilikse.

ROMAN

Roman bir adamın adıdır.
Bir başka ada bakan,
Duysan-duymasan
Seni anmalıdır.

Roman bir adın yaşamıdır,
Başkalarınca da yaşayan;
Okusan-okumasan
Sana uzanmalıdır.

Roman bir yaşamın anlamıdır,
Düşünmeden varılmayan;
Anlasan-anlamasan
Sana bulanmalıdır.

Roman bir anlamın dağıdır,
Yarasız çıkılmayan;
Korksan-korkmasan
Seni kuşanmalıdır.

Roman bir dilin dumanıdır,
Tüter evren sobasından;
Üşüsen-ısınsan
Sönmeden yanmalıdır.

ORAN

Heykel gel der sana, sen
Geçerken ya giderken,
Gel der.

Bunu, çağrı’ya eşit,
Kimi gel sanır, kalır..
Kimi git anlar, gider.

Heykel, der kimisine..
Kimi de heykele der,
Geçer.

UYGUN ADIM DÜŞÜNMEK

Oyuncak bir musluk gördünüz mü?
Ben çok çok oyuncak askerler gördüm.
Oyuncak bir tava gördünüz mü?
Oyuncak ben tanklar, tüfekler gördüm.

YER-ÖPMEK

Herkes kendi tarlasını sürerse,
Herkes kendi örgüsünü örerse,
Herkes kendi öyküsünü sererse,
Herkes işin, işleriyle överse.

Bir işçidir, binlercesinden,
Düşünür olup olacağını;
Yeri elleriyle öper.
Bir köylüdür, köylercesinden,
Didinir, dalar bulutlara;
Yeri ayaklarıyla öper.

Bir taşıyıcıdır, onu-ona,
Ondan ona taşır da taşır;
Yeri terleriyle öper, yükleriyle öper.

Bir düşünürdür, dalar-gider,
Dalar-gelir, bakar-bakar düşünür;
Yeri gözleriyle öper.

Dokunan doku, ekilen tohum,
Taşınan yük, düşünen beyin,
Yeri yerleriyle öper.

Yere son düşmedir ölüm,
Kalanlar yeri düşleriyle,
Ölenler kendileriyle öper.

YAZISINI BEKLEYEN BİR TAŞ İÇİN BİR YAZI

Güzel çirkinliklerle, çirkin güzellikleri
Değerlendiremeyen saraylar kuruluyor.
Değerlileri satıp tüm değersizlikleri
Pazara sürmek için pazarlar kuruluyor.

GİBİ

Sözlüklerde aradım, yorgun, yıpranmış sözü;
Zıtlarla benzerleri koynunda barındıran..
Tüm öbür sözcüklerle eş-anlam’lı: GİBİ’ydi.
Alıştığından kolay-benzetme’lere, gözü
(Komşusuna nur-topu bir oğlan kazandıran)
Komşusunun karısında delikanlı gibiydi.

ŞEY

Bir gün sözlüğü açtım, ŞEY nedir diye baktım;
Gördüm filozoflarla düşüp-kalkan bir kadın.
Ardından dediler ki sonra okuduklarım:
Bugün duruşması var ağır-ceza'da onun;
- O, kimseye yaar-olmaz, ama inanma sakın -
Sığınmış, yatağında uyuyorken, dostunun
Ortağıyla bir-olup, dostunu vuran kadın.

TEORİ

Kiloya neye bin gram,
Metreye yüz santim dediler,
Birinciyle ne aldılar, ne sattılar,
Ne pişirip, ne yediler,
İkinciyle ne ölçtüler, ne biçtiler
Anlamadım, anlamam,
Santim-santim, gram-gram.

SON DERS

Biri gelse, dese;
Tarih, coğrafya, hendese.

Biri giderken sese,
Seslere bir ses verse.

Biri de kalsa, yerinde,
Kendisi olsa-yer verin de.

Bir başkası olsa, yerinde
Kalksa dese: kim kimin neresinde.

Biri de yerinden dese;
Son verelim bu derse.

Sözün bitim yerini
olay ya da konu seçmez,
söz seçer.

Başlangıcını da
olduğu gibi.

BAŞLIK

Zamanın, ateşin ve ölümün
Boyası beyaz.

Aşkın, yalanın, kinin rengini
Kırmızı yaz.

Düşlerin, sevi'nin ve saygının giysilerini
Maviye boya.

Yoksulluğun, umutsuzluğun ve ayrılık gömleğini
Kara çiz.

AŞK

Sen kocaman çöllerde bir kalabalık gibisin,
Kocaman denizlerde ender bir balık gibisin.
Bir ısıtır, bir üşütür, bir ağlatır, bir güldürür;
Sen hem bir hastalık hem de sağlık gibisin.

O VAR

Gözlerimizin önünde
İlginç bir yaşam sürdürdü.
Anlattı, dinledi, güldürdü,
Ölümü düşünmüyorduk,
Düşündürdü.

UZUN BİR ÖYKÜ

Hiç kimsenin kafesine
Koyamayacağı bir kuş..

Kaçmasını öylesine
Uçmasını böylesine
Unutmuş.

Bir insan sesine
Gelip konmuş.

UMUT YAPRAKLARI

Öyle bir ilkyaz ol ki korkut yaprakları,
Öyle bir son yaz ol ki tut yaprakları,
Sararıp dökülürken güz rüzgârlarında
Ardında savrulsunlar, unut yaprakları.
Sevinçlerinde onlar vardı, hüzünlerinde onlar
Seninle yeşerdiler, seninle soldular..
Olsunlar senden sonra da umut yaprakları.

GÜLDEN GELEN

Açılmış bir gül kadar bütündür solmuş bir gül.
Dalından başlayan bahçeleri düşündürür.
Soğumuş özlemlerin uzak kuytularından
Kucaklar bir kadını, bir anıya öptürür.
Yalnızlığının yorgun ılık uykularından
Alır onu tomurcuk günlerine götürür.

YALIN

Her seven
Sevilenin boy aynasıdır.
Sevmek
Sevilenin o aynaya bakmasıdır.

Her karşılaşmamızda kendine özgü
gülümsemesiyle, elini kulağının
arkasına koyup eğilir, kulağıma
“onu bir daha oku” derdi Sabahattin Eyuboğlu.

ONARMAK ZORDUR

Şarkılar değil de
Hep kulaklar bitiyor,
Onarmak zordur.

Bir yürek üşümüş
Kapamış kapılarını,
Onarmak zordur.

Bir şey yitirilmiş,
Hiç eskimeyecektir,
Onarmak zordur.

İnsanın içine düşen korku
Özgürlüğünden olmuştur,
Onarmak zordur.

Ölümü düşünmek yenilmek,
Sevmek ölümü yenmektir.
Onarmak zordur.

MANTIK

Bir başdır düşünür bakar etikle estetik arasında.
Bir mermidir yatar kalkar namluyla el tetik arasında.
Aklıyla gönlünü okşar gönlüyle uyandırır aklını,
Her an bir ölüye ağlar yaşamlarla betik arasında.

GARİP KOŞMA

Güzeller yoldan geçer,
Gel desen gel'den geçer,
Kal desen kal'dan geçer..
Garibi umursamaz,
Giderek el'den geçer.

Garibin koşma düşü,
Yollara düşme düşü..
Tek-başına gidişi,
Boynu bükük duruşu,
Gider güzelden geçer.

ÇİÇEK SENFONİSİ

Çiçeklerin akşamlarını
Akşamların çiçekleri
Aydınlatır..

Çiçeklerin adlarını
Birbirlerine benzemezlikleri
Adlandırır.

Biri alır bir güneşi
Öbürüne yıldız sunar,
Biri öbürünü yağmurlandırır.

Bir başkası bir güzelliği
Akıl almaz çalımıyla
Karanlıklandırır.

Bir düğünü aklandırır biri,
Biri bir yalanı silerken
Biri bir ölümü anılandırır.

Biri bekler sabahları,
Biri gündüz diye çıldırır
Bir başkası aydınlığı akşamlandırır.

Biri bağlar-bahçeler içinde nazlı,
Biri kendi kendini doğurur bayırlarda,
Biri kayaları ayaklandırır.

Pencereden bakar biri,
Biri el sürdürmez kimseye,

Biri kendini ağaçlandırır.

Tırmanır biri el ermez dikliklere.
Biri yerlere yaslar yüzünü
Topraklandırır.

Biri ordusunu yayar birdenbire
Tarlalara, öbek öbek,
Kanlandırır.

Biri şarkılarla gözleri besler,
Yeşillikleri ve sevgilileri
Umudlandırır.

Çiçekler hep bekler gibidir,
Oysa hiç beklemezler;
Biri arılandırır, biri kuşlandırır.

Biri rüzgârlandırır gönülleri,
Biri kızdırır soğumuş külleri..
Biri de kendini kucaklandırır.

Biri tek başına yürür yazgısında,
Biri sepetlerde demet demet
Ününü kaldırımlandırır.

Biri vazolandırır kendini salonlarda,
Biri kurur bir kitabın içinde,
Biri de kafes arkasında saksılandırır.

Çiçekler bir şölen yaşamda,
Renklerin en büyük orkestrası..
Dursuz-duraksız çalar her insanda

Sevinci, aldanıyı, ölümü ve yası.

HOYRAT

Yüreğimdeki aklımda
Hep aklımda, hep aklımda..
Akıl kesildi yüreğim,
Yürek kesildi aklım da.

DENİZE

Sen ey deniz;
Yeşil deniz, mor deniz..
Kırmızıyla yazılısın
Sevgilere ve ölüme
Göklerden bakıyorsun
Mavi-mavi, ölüme.

KÖREBE

Işıksız bir gölgedir yalnızlık,
Arar bütünlemeye bir başka yalnızlığı;
Yazık ki taa kendine dek.
İner dağından dağından,
Bulamaz bir ses, gel deyen, çağıran..
Gözlerine yönelmiş bir ışık.
Gölgesinde kendisi,
Gölgesinde ışıksızlık.

Gölge vermeyen bir ışık
Yalnızlığını sürdürürken sonsuza dek,
Arar kendini bütünlesin diye
Bir gölge, sessiz, yumuşak, uyuyan.
Arar tek başına, elleri yüzüne uzanık bir anlam,
Kendisini gölgeleyecek.

YALNIZLIK

I

Yalnız kaldınız sanırsınız,
Biliyorum.
Yalnız bırakılmışsınız,
Biliyorum
Ötesi yok.

II

Ötesi var:
Yalnızlık
Müziğin bile seni dinlemesidir.
Yalnızlık
İnsanın kendine mektup yazması
Ve dönüp-dönüp onu okuması
Yalnızlığın da ötesidir.

BİR ADAM

Korku dağlarının yürekçisi,
Ölüm denizlerinin kürekçisi;
Öyle suskun oturuyor şişesinin başında,
İçtiğinin hem hırsızı, hem bekçisi,

Onu kırmış olmalı yaşamında birisi.
Dinledikçe susması, düşündükçe susması..
Tek başına iki kişi olmuş kendisiyle gölgesi,
Heykelini yontuyor yalnızlığın ustası.

Yaşam öyküleri, sanıldığınca karışımsız değil, karışımlıdır.

Her bir yaşam öyküsü, öbür yaşamların parçacıklarıyla tamamlanır.

Bir şey olmasaydı
yazmak olmayacaktı..
Başka bir şey de olmasaydı
Silmek olmayacaktı.

HACI MURAD ORATORİO’SU

ORATORİO’YA GİRİŞ

Konuşmak küçülür-küçülürse
Adı değişir susmak olur
Ağlamak büyür-büyürse
Adı değişir susmak olur

Kucağında susmak adlı bir çocuk
İkisi de küçük
Bakışlarında susmak adlı bir kuş
Uçmuş da uçmuş
Bir anda iş işten geçik
İki ölüm kadar seçik

Konuşmak küçülmüş küçülmüş
Adı değişmiş susmak olmuş
Ağlamak büyümüş büyümüş
Adı değişmiş susmak olmuş
Hacı Murad üstüne yürümüş yürümüş

Bunu gören Kızılırmak olmuş
Her akşam gün batarken
Güneşi hiç ellemeden ve hiç görmeden
Kızılırmak denize rengini yazmış

ORATORİO

Yüreğine yok yazılıyor, onanmazlığına var yazılıyor.
Boyuna yeniden bir büyük yok hazırlanıyor ona,
Onun dününe, bugününe, yarınına
Ki artık o da hiç bilmeyecek
Boyuna arayacak, boyuna gidecek susmalarına susmalar..

Kimine unutmak bile çok, kimine unutmamak az
Benim, senin, onun-bunun yerine.
Bir kar dinmeden ona yaz boyu yağar da yağar..
Sisyphus'un kayasını andıran dağdelen bir ok
Bir tüfek patlaması gibi derine, hep derine
Hacı Murad'ın susmasını kazar da kazar.

Bir çizgidir çizilmiştir ondan önce,
Gelir Bafra'lardan Istanbul'lara kadar.
Kızılırmak akar, gelmiştir taa nerelerden
Ve batan güneşi hiç ellemeden ve hiç görmeden
Vura vura akşamları ve bir denizi kana boyar.

Gelen ya da gelecek şu öte karanlıklar adına
Bir fener, yıldız-yıldız gazyağını çakar.

Bir yoğun, bir özel su sabah-akşam hiç durmaz;
Yalın bir sucasına hava olur yüreğine damlar.

Yüklenir bir anda bin doğumu o yaşam boyu
Bin ölümü bir anda yüklendiği kadar.

Yazgının kesiştiği alınlar bir avuç değil,
O merminin yoluna, mermi onun yoluna çıkar.

Ne bir çiçek, ne bir demet, ne bir yumak;
Ellerinde bir çile, ör örebildiğin kadar.

Balıkların yazdığını sularda su okur,
Havalarda çizim çizim dolaşırken kuşlar.

Şiirlere uzanır susmalarını çoğaltmak için;
Alır da Murad'ını o yollardan yollara vurgular.

Bir kapıdan geçmiştir, onu o seçmemiştir;
Arkasından o kapı ona bakar da bakar.

Üstüne yürümüştür, bir yürek çürümüştür.
Bu ne özel bir iştir ağalar, beyler, dostlar.

Bir merminin önüne durmaya yetişecek..
Şimdi o oradadır, onu ergeç yakalar.

Çok önceden patlamış bir tüfek biliyorum..
Bafra'da patlamıştır, gelmiştir bana kadar.

Artık hep orada olacak oradaki o adam
Buradayken orada olmak istediği kadar.

BİLSEYDİ EĞER

Bir şiir bir geceye değer,
Bir şiir bir uykuya değer,
Bir şiir bir uyanmaya değer,
Bir şiir bir sigaraya değer,
Bir şiir bir rakıya değer,
Bir şiir bir şarkıya değer,
Bir şiir bir türküye değer,
Bir şiir bir ağrıya değer,
Diye-diye..
Meğer.

CAĞALOĞLU YOKUŞU

Dün gece yokuşu çıkıyordum,
Günlerden yetmişsekizdi..
Yaymacı
Eski kitaplarını bekliyordu
Kaldırımda
Eskiden olduğu gibi,
Alsınlar okusunlar diye
Başkaları da.

Bazı yerler değişmiş,
Bazı yerler eskiden olduğu gibi
Hiç değişmemiş..
İnenlerle çıkanlar;
Yaşlısı, genci
Basımevi, kitabevi..
Gelenlerle, kalanlar..
Aynı umular, aynı bekleyiş..
Adlarda, yapılarda okunuyor
Olmuşlarla olanlar..
Yalnız bir şey değişmemiş;
İniş-çıkış, geliş gidiş.

Bu yalnız benim için değil..
Nasılsa benden önce;
Yüz, seksen, elli..
Benden sonra da olacak,
Besbelli.

Benim de demek istediğim:
Dün gene yokuşu çıkıyordum
Günlerden yetmişsekizdi..
Onu-buna kimilerini sordum,
Çok azı bildi.

İşte geçerken dün o yokuşdan,
Günlerden yetmişsekizdi,
Saat yetmişsekizdi..
Otuzsekiz saat önce oradan
Şarkılarıyla, şiirleriyle
Bir şarışın geçmişdi..

Onu soruyordu şimdi
Bir sakallıdan..

Ne bilsindi.

Yalnızlık paylaşılmaz..

Paylaşılsa yalnızlık olmaz.

YALNIZ’IN DURUMLARI

I

Her şeyi süpürebilirsin;
Sonbaharı süpüremezsin.

Sen herşeyi süpürebilirsin;
Sonbaharı süpüremezsin.

Yalnızsa,
Sürekli bir sonbaharı
Süpürür hep..
Düşünemezsin

II

Yanar
Sobasında
Yalnız’ın
Üşüyen
Bakışları.

Lâmbasında
Karanlığa dönük
Bir ışık
Titrer
Sönük-sönük.

Penceresi
Dışına kapanmıştır,
Kapısı

İçine örtük.

III

Yalnız
Bin yıl yaşar
Kendini
Bir an’da

IV

Yalnız’ın
Nesi var, nesi yoksa
Tümü birdenbire’dir.

V

Yalnız
Bir ordudur
Kendi çölünde..

Sonsuz savaşlarında
Hep yener
Kendi ordusunu.

VI

Yalnız’ın
Sakladığı bir şey vardır;
Boyuna yerini değiştirir,
Boyuna onu arar..

Biri bulsa diye.

VII

Yalnız
Hem bilgesi,
Hem delisidir
Kendi dünyasının.

Ayrıca;
Hem efendisi,
Hem kölesidir
Kendisinin.

Tadını çıkaramaz
Görece’siz dünyasında
Hiçbirisinin.

VIII

Yalnız
Sürekli dinleyendir
Söylenmemiş bir sözü.

IX

Sözünde durması
Yalnız’ın yalancılığıdır
Kendisine..

Hep yüzüne vurur utancı..
O yüzden
Gözlerini kaçırır
Gözlerinden.

X

Yalnız'ın odasında
İkinci bir yalnızlıktır
Ayna.

XI

Yalnız
Hep uyanır
İkinci uykusuna.

XII

Yalnız
Kendi ben'inin
Sen'idir.

XIII

Bir sözde saklanmış bir yalanı
Bir gözde okuduğundan
Bakmaz kendi gözlerine bile.

XIV

Her susadığında
O
Kendi çölündedir.

XV

Kendi öyküsünü
Ne anlatabilen,
Ne de dinleyebilen.

Kendi türküsünü
Ne yazabilen,
Ne söyleyebilen.

XVI

Bir zamanlar güldüğünü
Anımsar
da..

Yoğurur hüzün'ün çamurunu
Avuçlarında.

XVII

Yalnız
Aranan tek görgü tanığıdır
Yargılanmasında
Kendi davaasının..

Her duruşması ertelenir
Kavgasının.

XVIII

Yalnız
Hem kaptanı
Hem de tek yolcusudur
Batmakta olan gemisinin..

Onun için
Ne sonuncu ayrılabilir
Gemisinden,
Ne de ilkin.

XIX

Yalnız'ın adı okunduğunda
Okulda ya da yaşamda..
Kimse
"Burada"
deyemez..
Ama
Yok da..

XX

Uykunun duvarında başladı..
Önceleri bir toz gölgesi sanki;
Sonra bir yumak yün gibi.

Ama şimdi iyice görüyor
Örümceğin ağını
Gün gibi.

XXI

Yalnız
Duymuş olduğunun sağırı,
Görmüş olduğunun körü
Dür..

Ölür ölür öldürür,
Öldürür öldürür ölür.

Duyduklarını unutur,
Duyacaklarını düşünür.

XXII

Yalnız'ın adına
Hiç kimse konuşamaz..

O
Kendi kendisinin
Sanığıdır.

XXIII

Yalnız
Önceden sezer
Sonra olacakları..

Paylaşacak biri vardır;
Anlatır anlatır ona
Olanları, olmayacakları.

XXIV

Her leke
Kendisiyle çıkar.

ÖZDEMİR ASAF *(Ankara, 11 Haziran 1923 - İstanbul, 28 Ocak 1981)* Şair.

Asıl adı Halit Özdemir ARUN. *Yedigün* dergisinde Özdemir Özdem adıyla şiirler yayımladı. Hamdiye Hanım ile Şûra- yı Devlet üyelerinden Mehmet Asaf Bey ’in oğlu. İlk ve orta öğrenimini Galatasaray Lisesi ’nde yaptı. Lise son sınıfta Kabataş Lisesi ’ne geçti ve lise diplomasını bu okuldan aldı (1942). İÜ Hukuk ve İktisat fakülteleri ile Gazetecilik Enstitüsü ’ne devam ettiyse de öğrenimini tamamlamadı (1947). Bir süre sigortacılık yaptıktan sonra *Zaman* ve *Tanin* gazetelerinde çevirmen olarak çalıştı. Sanat Basımevi ’ni kurarak matbaacılık hayatına atıldı (1950). Bir süre de kitapçılık ve meyhanecilik yaptı. Sonraki yıllarda Yuvarlak Masa Yayınları ’nı kurdu ve yönetti. Akciğer kanserine yakalanarak öldü. Fotoğraf sanatçısı Yıldız Arun ’la evliydi ve dört çocuk babasıydı.

İlk şiiri 1940 ’ta *Servetifünun- Uyanış* ’ta çıktı. Şiirlerini *Büyük Doğu*, *Varlık*, *Kaynak*, *Edebiyat Dünyası*, *Amaç*, *Yirminci Asır*, *Şadırvan*, *Yeditepe*, *Küçük Dergi*, *Seçilmiş Hikâyeler*, *Yenilik*, *Vatan*, *Dost*, *Türkçe*, *Türk Dili* gibi dergilerde yayımladı. “Kendisiyle insanlar ve dış dünya arasındaki bağlantılar üzerine kurduğu, düşüncenin temel alındığı, yoğun bir kendine özgülük taşıyan şiirleriyle tanındı” (A. Özkırımlı).

1950 ’den sonra kendi özgün sesini buldu; 1950 şiirinin ortak biçim arayışından ayrı olarak, özel bir dil kullanmaya başladı. İlk kitabına (*Dünya Kaçtı Gözüme*) 1952 ’den sonraki şiirlerini alan Özdemir Asaf ’ın, “şairdeki ‘ikinci kişi ’ problemini, ikinci kişi ile kendi arasındaki bağlantıları çeşitli yönlerden derinleştirdiği, yaşamını dolduran davranışları soyutlaştırarak bir düşünme planına yükselttiği, bunu yaparken de çelişmeli, oyunlu bir mantık düzeninde mısra sayısını çok kere en aza indirdiği görülür” (B. Necatigil). Özellikle ikili ve dörtlü dizelerden oluşan bu dönem

şiirlerinde, insanın toplum ile olan ilişkilerini konu edinmiş, yergisel bir söyleyiş kullanmış; sevgi, ayrılık, ölüm gibi temaları duygu ve düşünce yoğunluğu içinde işlemiştir. Aşkın büyük sözlerle yüceltilmeye çalışılmayıp iki bireyin özneler arası düzeylerde birbirlerinde yaşamaları biçiminde sunulduğu *Sen Sen Sen*, şairin kendine özgü içtenliğini, duyarlılığını, coşkusunu yansıtan önemli yapıtlarından biri olarak kabul edildi. *Bir Kapı Önünde*, İkinci Yeni akımının güçlenmeye başladığı yıllarda yayımlandı. Bu kitabında, B. Necatigil ’in ve E. Cansever ’in deyiş özelliklerini andıran şiirlerine rastlanır. Bazı şiirleri ise dört yıl sonra yayımlanacak olan *Yuvarlağın Köşeleri* ’nin bir ön hazırlığı olarak değerlendirildi.

Yuvarlağın Köşeleri ’nde düşünme, devinme ve eylemlerimizle ilgili kavramlardan, değerlerin çeşitli uygulanış biçimlerine değin seçenekler sıralanarak ahlak, mantık ya da sağduyu açısından birinin olumlanıp ötekilerin çürütülmesi yöntemiyle oluşturulmuş özdeyişler, şiir anlayışını olduğu kadar, yaşam felsefesini de örnekler niteliktedir. Bir sonraki kitabı olan *Yumuşaklıklar Değil* ’de ise *Yuvarlağın Köşeleri* ’nde düzyazı olarak yer alan özdeyişlerin, bu kez eni boyu belirli dikdörtgen çerçevelere yerleştirilmiş dörtlükler biçiminde sunulduğu görülmektedir. *Nasılsın* ’da, yaşantı, gözlem ve deneylerinden damıttıklarını, aklın süzgecinden geçirdikten sonra bir ahlak filozofu kimliğiyle ya da zekice buluşlar, mantık ve sözcük oyunlarıyla okuyucunun karşısına çıkarır.

Özdemir Asaf ’ın baştan beri içerik ve biçim bakımından ağır ağır geliştirdiği çok yönlü yapı, *Çiçekleri Yemeyin* ’de doruğa çıkar. Buna öncekilerden farklı olarak halk şiiri ve divan şiirinin bazı türleriyle, Şair Eşref ve Neyzen Tevfik ’inkilere benzer taşlamalar ve yergi şiirleri de eklenmiştir. Hece ölçüsü ve çağdaş bir içerikle oluşturduğu son iki kitabında (*Çiçekleri Yemeyin* ve *Yalnızlık Paylaşılmaz*) şiir dağarcığına kattığı kaside ve gazellerden başka, halk şiirinin koşma türü üzerine birçok örnek vermiş olan şairin, tekke şiirinin içeriğinden ve tasavvuf felsefesinden de geniş ölçüde yararlandığı anlaşılmaktadır.

Yayımlanmamış şiirleri ölümünden sonra *Benden Sonra Mutluluk* adıyla basılmıştır. Bütün şiirleri, *Bir Kapı Önünde* ve *Yalnızlık Paylaşılmaz* adlarıyla iki kitap halinde yayımlandı. İngilizceye çevrilen 92 şiiri *To Go To* (çev. Yıldız Moran, İst.: Sanat B., 1964) adlı bir kitapta toplandı.

Yapıtları: Şiir: *Dünya Kaçtı Gözüme*, İst.: Yuvarlak Masa, 1955; *Sen Sen Sen*, İst.: Yuvarlak Masa, 1956; *Bir Kapı Önünde*, İst.: Yuvarlak Masa, 1957; *Yuvarlağın Köşeleri*, (özdeyişler- etika) İst.: Yuvarlak Masa, 1961; *Yumuşaklıklar Değil*, İst.: Yuvarlak Masa, 1962; *Nasılsın*, İst.: Yuvarlak Masa, 1970; *Çiçekleri Yemeyin*, İst.: Bilgi, 1975; *Yalnızlık Paylaşılmaz*, İst.:, Bilgi, 1978; *Bir Kapı Önünde*, İst.: Adam, 1982; *Benden Sonra Mutluluk*, İst.: Adam, 1984; *Seçme Şiirler*, İst.: Adam, 1997; *Çiçek Senfonisi*, (Toplu Şiirler) İst.: YKY, 2009.

Deneme: *Kırılmadık Bir Şey Kalmadı*, İst.: YKY, 2009.

Öykü: *Dün Yağmur Yağacak*, İst.: Adam, 1987.

Çeviri: *Reading Zindanı Balladı* (O. Wilde), 1968.

Kaynaklar: Necatigil, *İsimler*, 294- 295; Nebioğlu, 80; Kurdakul, *Sözlük*, 488; A. Çalışlar, *Türk ve Dünya Edebiyatçıları Ansiklopedisi*, c. III, s. 304; Özkırımlı, *TEA*, IV, 965; “Arun, Halit Özdemir”, *TDEA*, I, 165; Karaalioğlu, 431- 432; O Akbal, *Şair Dostlarım*, İst., 1964, s. 69- 75; ay, “Özdemir Asaf ile Geçen Zaman”, *Gösteri*, S. 4 (Mart 1981); Ü. Tekinalp, *Yeni Türk Şiiri Antolojisi*, İst., 1957, s. 31- 36; Kurdakul, *Cumhuriyet*, I, 288- 290.

Şiirlerin Yer Aldığı Kitaplar

Dünya Kaçtı Gözüme

Yakın 15 • Telâş 19 • Adım 20 • Altıncı Gün 21 • Altro 22 • Ego 26 • Canbaz 27 • Pay 31 • Jüri 33 • Macera 35 • Ben de mi Sezar 40 • Mythe 43 • Pek İyi 44 • Kalın İstasyonu 45 • Şarkım 49 • Devlet ve Ben 53 • Portre 57 • Portre 58 •

Sen Sen Sen

Mesaj 69 • Saçları 71 • 2=1 73 • Alfa 75 • Ultra 77 • Incognito 81 • Duvara Astığım 83 • Sensiz 86 • Saygı 87 • Seni Seyrederdim 88 • Konak 89 • 360 Derece 93 • Yön 94 • Anlam 95 • Perspectif 97 • Ixion 98 • İken 99 • Vixit 100 • Mythe 101 •

Bir Kapı Önünde

Bakı 108 • Kolay 109 • Mi 112 • Benmişim 113 • Yalan 120 • Kolsuzun 123 • Başka Frekans 124 • Adına 129 • Sevinç 132 • Sanı 133 • Nokta 139 • Uzuncuk 140 • Lavinia 142 • Mythe 143 •

Yumuşaklıklar Değil

Üçün 153 • Eni 154 • Söyle 155 • Sadaa 157 • Bir Tüy 162 • Anahtar 170 • 20 171 • Kala 172 • Mythe 174 •

Nasılsın

Oluş 177 • Atom 180 • Denge 183 • Boş 185 • Sürek 193 • Saatiniz 194 • Bıçak 195 • Öfke 196 • Andante 202 • Son Sayı 204 • Bil 207 • Yarış 209 • Aşı 212 • Ardakalan 216 • Fırtına 218 •

Çiçekleri Yemeyin

Şiir 227 • Poetika 228 • Düello 233 • Geldim 234 • Aşkın Balladı 235 • Noktasız 236 • Sorular 237 • Şarkı 239 • Yer 240 • Contrepoint 242 • Müzik 243 • Yazarlar 245 • Birinci Şimdi 249 • Önce 252 • Oranda 257 • O Akşam 258 • An 266 • Müzik İçin Övgü 273 • Şimdinin 281 • Kuramsal Ortam 283 • Bir-Bir 290 • İlgi 291 • Gelmek 292 • Varı 298 • Yakınış 309 • Dokuza Kadar On 316 • Bekleyen Şarkı 321 • Çizgi 324 • Bir Kadın Gördüm 334 • Çekhov İçin 335 • Yalan Yollar 337 • Ölümün Yükselişi ve Çöküşü 339 • Pagliacci 341 • İzm Üstüne 347 • Roman 353 • Oran 355 • Uygun Adım Düşünmek 356 • Yer-Öpmek 367 • Yazısını Bekleyen Bir Taş İçin Bir Yazı 370 • Gibi 371 • Şey 372 • Teori 373 • Son Ders 374 •

Yalnızlık Paylaşılmaz

Başlık 380 • Aşk 382 • O Var 383 • Uzun bir Öykü 385 • Umut Yaprakları 386 • Gülden Gelen 387 • Yalın 395 • Onarmak Zordur 396 • Mantık 398 • Garip Koşma 403 • Çiçek Senfonisi 404 • Hoyrat 407 • Denize 411 • Körebe 412 • Yalnızlık 421 • Bir Adam 432 • Hacı Murad Oratorio’su 465 • Oratorio 466 • Bilseydi Eğer 475 • Cağaloğlu Yokuşu 476 • Yalnız’ın Durumları 480 •

Özdemir Asaf (Ankara, 11 Haziran 1923 – İstanbul, 28 Ocak 1981) Danıştay Üyesi Mehmet Asaf'ın oğludur. Babasını kaybettiği yıl (1930) Galatasaray Lisesi'nin ilk kısmına girdi. 1934 yılındaki Soyadı Kanunu'yla 'Arun' soyadını aldı. 1941 yılında on birinci sınıfta, bir ek ara sınavla Kabataş Erkek Lisesi'ne geçip 1942 yılında mezun oldu. İki yıl İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne, üçüncü sınıfa kadar İktisat Fakültesi'ne devam etti, o dönemde iki yıl olan Gazetecilik Enstitüsü'nün birinci sınıfını okudu.

İlk yazısı 1939 yılında *Servetifünun-Uyanış* dergisinde çıktı. Şiir, yazı ve çevirilerini *Amaç, Büyük Doğu, Dost, Edebiyat Dünyası, Kaynak, Küçük Dergi, Seçilmiş Hikâyeler, Servetifünun-Uyanış, Şadırvan, Türkçe, Türk Dili, Varlık, Yeditepe, Yenilik, Yirminci Asır* gibi dergilerde ve *Vatan* gazetesinin sanat sayfalarında yayımladı. *Zaman* ve *Tanin* gazetelerinde çalıştı, çeviriler yaptı. Bir süre sigorta prodüktörü olarak çalıştı. 1951'de Sanat Basımevi'ni kurarak matbaacılığa başladı ve kitaplarını 'Yuvarlak Masa Yayınları' adı altında yayımladı. 1972 yılında Bebek'te "Şimdi" isimli Biblio, Bar, Restoran açtı, yaşamının kalan süresinde mekânında sanatçı dostlarını ve her yaştan, her meslekten insanı ağırladı.

Özdemir Asaf, şiirlerinin özü ve sesiyle, dönemlerin ve akımların ötesinde, çağdaş Türk şiirinin en özgün isimlerinden biridir.

Yapıtları:

Şiir: *Dünya Kaçtı Gözüme* (1955), *Sen Sen Se*n (1956), *Bir Kapı Önünde* (1957), *Yumuşaklıklar Deği*l (1962), *Nasılsın* (1970), *Çiçekleri Yemeyi*n, (1975), *Yalnızlık Paylaşılmaz* (1978), *Benden Sonra Mutluluk* (1984) *Etika: Yuvarlağın Köşeleri* (1961), *Yuvarlağın Köşeleri II* (1986) **Öykü:** *Dün*

Yağmur Yağacak (1987) **Otokopi, Deneme: ‘ça** (1988) **Çeviri:** *Reading Zindanı Balladı - Oscar Wilde* (1968).

Özdemir Asaf'ın
YKY'deki kitapları:

Çiçek Senfonisi *(2008)*
Kırılmadık Bir Şey Kalmadı *(2009)*
Dokuza Kadar On *(2010)*
Benden Sonra Mutluluk *(2010)*
Sen Bana Bakma, Ben Senin Baktığın Yönde Olurum -
Kendi Sesinden Şiirler *(2012)*
Yalnızlık Paylaşılmaz *(2014)*
Lavinia *(2014)*